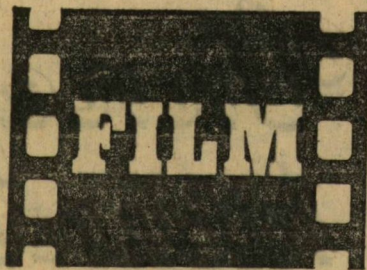

VÁLASZ „MOZI- ÜGYBEN”

Illetékességből szeretnék hozzászólni lapjuk f. év május 10-i számának *Kegyelmező duzzogások* című cikkéhez, illetve annak néhány észrevételéhez.

A cikkíró „a filmforgalmazás munkatársainak és a rokonbaráti aprópótló szerencséseknek, a különböző belső vetítéseken kellemes szórakozást, szellemi izgalmat kíván” bizonyos filmek megtekintéséhez. Ezután lista következik. A szerző anélkül vetette papírra gúnyos mondatait, hogy előzőleg tájékozódott volna. Ha ezt megteszi, tudomást szerez arról, s nem tájékoztatja „féltre” az olvasókat, hogy:

1. ha vannak is belső vetések, ezeken nem tiltott gyümölcsöket fogyasztanak, hanem általában különös gondjal forgalmazandó alkotásokat, premier előtti magyar filmeket néznek meg;

2. reklámt filmjei közül többet már bemutattak nálunk, vagy a széles hálózatban (Intim megvilágításban, Sámson), vagy a klubban (A bolond Pierrot, Lotna);

3. a filmátvétel nem tágíthatja parttalanán a külföldi filmek behozatalát, tehát eszmei és művészi okokból mondott nemet Ferrei felsorolt munkáira, Godard két drámájára stb.;

4. ha a „duzzogó” Fehér Zoltán látta volna Russel izléstelen

Lisztomániáját, *Wajda sikerületlen* filmjét (A paradicsom kapuit), aligha kérne számukra menlevelet;

5. *Kubrick* a szocialista országok számára nem adja el a *Mechanikus narancsot*, amelyet pedig szívesen megvásárolnánk;

6. *Forman* Tűz van babám című szatírája zártkörű vetítéseken, párt- és KISZ-szervezetek számára hozzáférhető, de a széles hálózatban nem jelenik meg.

A felsorolt tényeket általában nem kötelező tudni — aki azonban cikket ír a témakörben és kivont karddal vagdalkozik, jó, ha nem vaktában érvel és meggyőződik az igazságról. Sajnálatos, hogy Fehér Zoltán információit a hivatalos fórumok helyett sajtó kútfijéből — netán rossz sűgök tanácsaiból — merítette.

A filmátvétel — ösztársadalmi ügy, bárki hozzászólhat alapelveihez éppúgy, mint gyakorlati kérdéseire. Kritizálni ugyan csak szabad, sőt... Ehhez azonban alapvető követelmény a körültekintő tájékozottság és az érett felelősség.

Várjuk társaságos és szakszerű duzzogásaikat!

Szívélyes üdvözléssel:

VERES JÓZSEF

a MOKÉP igazgatóhelyettese

Tisztelt Veress elvtárs!

Köszönjük, hogy vidéki lap létezésére is vette a fáradságot, hogy a MOKÉP ténykedésével kapcsolatban írásainkat elolvassa, s fogta a tollat, hogy válaszoljon szerzőinknek. Kiigazító észrevételei a szegedi mozinézó egyetemistát felvilágosítják az

általában nem ismert tényekről. Megjegyezni csak annyit szeretnénk, a bizonyos kérdésekben való „körültekintő tájékozottság” — mozi-ügyben legalább is — ma még csak „bennjenteseknek” adatik meg. Ezért is értékesek információi. Köszönjük!

A szerkesztőség

?foci-torna?

A lapunk március 10-i számában meghirdetett focitornára tíz csapat nevezett be. A csapatokat két ötös csoportba soroltuk szét, az egyes csoportokban körmerkőzés alapján akartuk eldönteni a végső sorrendet, melynek kialakulása után a két csoportgyőztes játszott volna a döntőt.

A bajok rögtön az elején kezdődtek. Az előzetes megbeszéléseken a benevezett két orvosegyetemi csapat közül egyik képviselője sem jelent meg, így természetesen a mérkőzéseken sem tudtak részt venni. A négy-négy csapatra csökkent mezőny tovább foglalkozott, amikor a bölcsész csapat — miután előzetesen, megelőzve az első közös játéknapot, lejátszott egy meccset — szintén „eltűnt”, s további mérkőzéseit nem játszotta le. A gyógyszerészek pedig, miután csakúgy egy mérkőzést játszottak, a másodikon nem jelentek meg, noha az időpontot előző nap rögzítettük a csapatkapitányokkal. Így, mivel a bölcsészek s a gyógyszerészek egyaránt főlényesen legyőzte. A másik csoport győztese — veretlenül — az ABC néven futó főiskolás csapat lett. A döntőre lapzártáig időpontegyeztetési nehézségek miatt nem került sor. Ezért úgy határoztunk, tekintettel arra, hogy lapunk ezt követően csak szeptemberben jelenik meg, a döntőt elhalasztjuk, s szeptember végén — remélhetőleg — a két csapat is meg tud egyezni az időpontban.

A két csapat kapitányát ezúton kérjük, szeptemberben az új szemeszter megkezdése után jöjjenek be a szerkesztőségbe, hogy rögzíthessük a döntő időpontját.

Mai dal? Pol-beat?

Egy gitár kell hozzá. Valamint gondolatokkal teli fej, probléma-érzékenység, jó hang. Ekkor a fiatalember már mai dalos lesz? Nem. Sokat kell küzdenie, mire elismerik, odafigyelnek munkájára. A hazai pol-beates mozgalom valamikor a hatvanas évek közepén indult. Világhírű példaképek, Bob Dylan, Pete Seeger, Joan Baez, tevékenysége buzdította az ifthoniakat, Gerillákat, Dinnyést. Ki ne emlékezne a „Karrier”-re, Dinnyés József dalára? A mai dalosok karrierje mégsem rózsás. Nincs például egyetlen egy nagylemez sem, ami ezt a műfajt segítené, mégjobban a köztudatba építené. Pedig sok pol-beates az ország barátja, jól ismerik őket a legkisebb klubokban is, sok kazetta fut kézzől-kézre, fellépéseik felvételeivel.

— Rengeteg helyre visszahívnak — mondja Rév Tamás, aki a hatvanhetes televíziós pol-beat fesztiválon találkozott Dinnyéssel, majd egykettőre mai dalos lett. A fellépések alkalmával legalább fél óra arra megy el, hogy elfogadtassam magam a közönséggel. Ha már jó a kontaktus, utána együtt dalolunk. Mint pol-beates nem jutottam messzire, erre tíz év alatt rá kellett jönnöm. Ez az irányzat még mindig mostohagyermek. Jelenleg country-jellegű társulásban gitározom, a Rodeo zenekarban. Velük már két rádiófelvételt rögzítettünk. Szegeden, a tanárképző főiskolán is jártunk már...

— Nem tartom magam előadó-művésznek — vallja, — nem egyszerűen közölni akarom nézeteimet a fiatalabb nemzedékkel, hanem megpróbálok reagálni arra, ami éppen foglalkoztatja őket.

Nagy Tibor mai dalos, bár inkább gitáros énekes. Szolnoki. Az ottani KISZ-iskolán tanított éneket. Egy tucatnyi rádiófelvétele van, a szolnoki rádió jóvoltából. Egy Balázs Béla Stúdiós kisfilmhez is komponált zenét és szöveget.

Panaszkodhatnak-e a pol-beatesek? Élő ez a műfaj hazánkban, csak nem eléggé megbecsült, mintha kevesebb figyelemmel fordulnának az illetékesek érrefelé. De miért?

— Tiborzak —

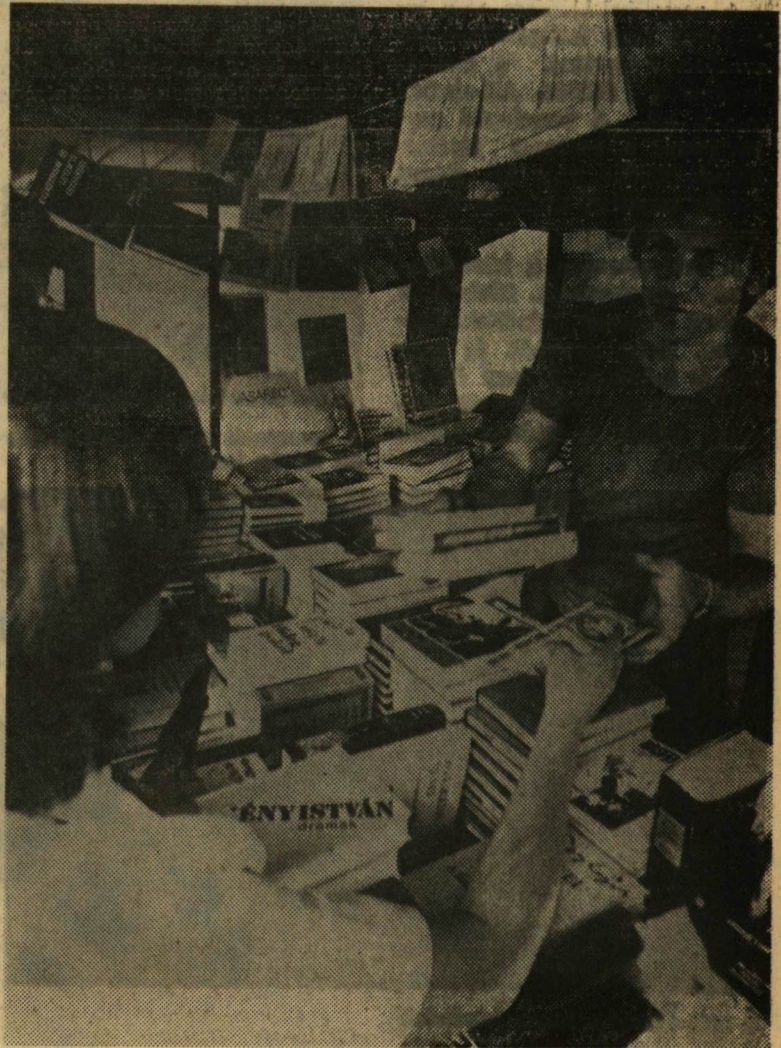
Ünnepi Könyvhét

1982. május 28 — június 4.

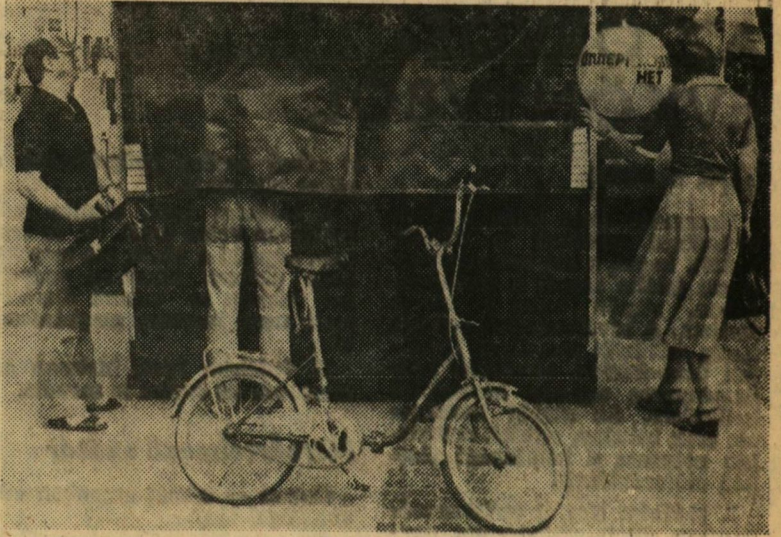
Mint arról lapunk 3. oldalán tudósítunk, idén is nagy érdeklődésre tartott számot az Ünnepi Könyvhét, melynek megnyitóját május 28-án volt a Dugonics téren.

A június 4-ig megrendezett könyvhéten gazdag kínálat mutatkozott, annak ellenére is, hogy jó néhány könyv már a hivatalos megnyitó pillanatában is hiánycikknek számított.

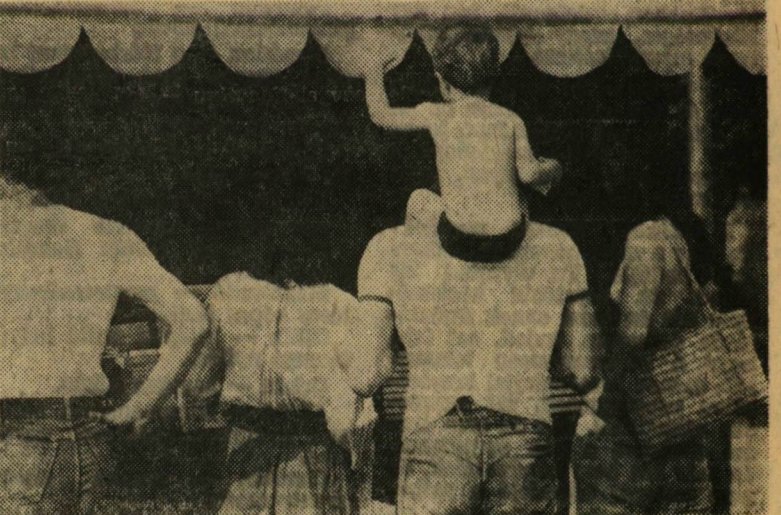
Felvételeinket Benyhe János a könyvvásári forgatagban készítette, ahol még a bölcsészeket is megzavarta a sok könyv látványa, méginkább a nem túl alacsony árak.

Itt még van választék

Ki korán kel — pult alól is vásárolhat

Indirekt nevelési módszerek

Karmestercsere

A József Attila Tudományegyetem énekara 1977–78-ban karmester, illetve kóruscsere utazott az NSZK-beli Kléve városába, illetve Szegeden fogadta a Kléve-i vegyeskört. A tudományegyetem Közművelődési Bizottsága idén ismét lehetővé tette a két város közti „zenészcserét”. Június 21–29. között

Szécsi József, a Szegedi Egyetemi Enekar karvezetője utazik Kléve város vegyeskarához, ez év novemberében pedig Herbert Krey igazgató-karnagy jön Szegedre a tudományegyetem énekara vezényelni.

Szeged és Kléve kóruscserejét 1983–84-re tervezik.

Elérhetetlen föld II.

A híres-nevezetes Kilencek második csoportos fellépése 13 évvel követi az elsőt: a könyvhét előtt forgalmazásra került az „Elérhetetlen föld II.” című antológia, mely — a fűlszöveg tanúsága szerint — a kilenc költő válogatott verseit tartalmazza. A válogatást — éppúgy, mint az 1969-est — Angyal János készítette.

Ez a mostani antológia eszünkbe juttatja Nagy László 69-es Előszavát: „Az ilyen vállalkozás... új szemlélet, újfajta költői értékek felmutatása kell hogy legyen. Csak ilyen igényrel olvassuk verseiket, de sugaras karriert ne jósoljunk nekik, bármilyen közel állnak hozzánk.” Hogy mennyire igaza volt Nagy Lászlónak, amikor óva intett a 60-as évek végén valóban új minőséget hozó Kilencek túlértékelésétől, azt a mostani antológia, sajnos, fényesen bizonyítja. Ez az antológia a legnagyobb jóindulattal is a közepes színvonalúak közé sorolható, jelezve, hogy költőinek többsége a beállított várakozásnál valójában kisebb értékű teljesítményre képes. 1969 óta a kilenc költő mindegyike legalább két verseskötetet jelentetett meg, kivéve Konczek (69-ben még: *Koncz Józsefet*, aki a műkedvelők széles táborát gyarapítja. Rózsa Endrének és Utassy Józsefnek ennél több verseskötete is megjelent (s itt nem térhetünk ki a költők prózáiról, fordítói, esszéiről stb. munkájára). Utassy joggal dicsekedhet négy kötettel, versei kiemelkednek ebből az antológiából. Az övéhez — minőségben — csak Kovács István anyaga mérhető. Kovács válogatásának sajátos pikantériája, hogy a versek — kettő kivételével — a költő első, joggal nagy sikert aratott kötetéből kerültek ide, s ez a két kivétel pedig Kovács második, Ördöglakat című, s kétségtelen, hanyatlásról tanúsodó kötetében található. A szóban forgó első kötet (Havon forgó ég) másik része, az, ami innen hiányzik, pedig az *Elérhetetlen föld* antológiában látott napvilágot, 1969-ben! Érdekes eset a Kiss Benedeké, aki a 70-es évek elején a legjobb fiatal költők közé tartozott. Második kötete (Bekesség nektek, utak!) 1973-ban jelent meg, a költő azóta csak gyermekvers-kötetet publikált. Költészete — ez most már több-kevesebb bizonyossággal megállapítható — jelentéktelenebbé vált, s bár versein érződik az egykori jó költő kezenyoma, azok mindinkább elszürkülnek. Oláh János változatlanul megbízható színvonalon ír verset, itt közölt válogatása azonban nem vetekszik első kötetének (Fordulópont) szellemi érdekességével, izgalmával.

Péntek (korábban: Molnár) Imre, Rózsa Endre és Györi László nem tartoztak soha és ma sem tartoznak a jelentős költők közé. Másik indíttatás közéleti érdeklődésük adott esetben szükséges és érvényesnek nevezhető verseket hoz létre, az emberi világ gondolatilag tágasabb és kifejezőbb átfogása lehetőségének ígérete nélkül. Saináltságos, hogy Györi László még olyan dilettáns megmozdulást is megenged magának, mint a József Attila-i „Születésnapomra” ostoba és ideitlen átköltése. — Mezey Katalin versei nem jó értelemben esetlegések.

Emlékeztetünk arra, mert ha alkalom nyílt rá, minél többen emlékeztetnek bennünket, hogy milyen nehezen talált kiadóra 1969-ben az antológiát, s végül is az Írószövetség KISZ-szervezete vállalta kiadását. Milyen furcsa a sors, most, amikor a színvonal talán kevéssé indokolta volna egy ilyen antológia megjelenését, a *Maavető Kiadó* vállalkozott rá... Persze, a helyzeten aligha kell ironizálni, bár adott esetben a kiadó(k) 13 éves fáziskésése erre kiváló alkalmat biztosít. Fontosabb lenne az irodalmi értékek kétségtelen átszervezését tudomásul venni, mindenekelőtt kritikai gyakorlatunkban. Ehhez persze elsősorban ennek a kritikai gyakorlatnak kellene megújulnia, ami csak radikális változtatásokkal lehetséges. A változások viszont csak akkor következhetnek be, ha értékítéletünk elméletileg megalapozott kritikai nyelven fogalmazódik meg.

(BELÁNYI)